

Het gaat beginnen.
Een valse start.
Is het nu afgelopen
of pauze?
Het gaat beginnen.
Het eerste geluid van de ochtend:
een langgerekte druppel
die te pletter slaat
in de gootsteen.
Wat een volume.
Een oog draait open
en meteen: gebabbel
van kleine gedachten,
wolken die botsen
tegen het raam.
Er is nood aan dubbelglas.
Wolken vergissen zich vaak
in de lengte van hun vertoog,
de nasleep ervan.
De lucht gehoorzaamt zijn wolken.
Iedereen kan dat zien.
Wolken zijn dingen,
geen dispuut.
Sowieso lijdt u aan mengdwang.
Mogen wij dat zeggen?
Een wereld vol antwoorden
licht op achter de luxaflex:
de hegemonie van de morgen.
De honden blaffen ons tegemoet
alsof ze ons herkennen
van een vorig gedicht.
Het is niet wat u denkt.
Wij weten niet wie
die regels opschreef
tussen twee warme
regenbuien door.
Inzicht vereist een eiland
of een zonbeschenen raam
dat eensklaps openzwaait.
Een oogbal bereikt zijn kookpunt.
De dag is belegd met diamanten,
een spiegelpaleis voor zinnen.

Dit is wat er gebeurt
als fonemen op elkaar botsen.
Let niet op de rommel,
de moddergympen in de hal.
Een teken van naderende expansie?
Een schoonmaakploeg is onderweg,
gereedschap klingelt in de achterbak
van een roestige truck.
Maar komt de hulp op tijd?
Ondertussen verzamelt de wind vogels
in een wolk van schurende vleugels.
Vogels helpen
bij overgangsverschijnselen.
Beschouwen ze de lucht
als hun huiskamer?
Vogels kunt u aanmoedigen
door te fluiten.
Een onmogelijke opgave
maar verleidelijk.
Hoort u dat?
De zon speelt trompet
tussen de serredeuren.
Denkt u dat de zon
een metafoor is?
Een instrument is een wapen.
Ontdek het zelf.
Hier zijn de muren dun
als oorschelpen.
Zoemend brengt een vlieg
uw huis in kaart.
Snellere oogbewegingen zijn nodig
om zijn patronen te volgen,
de legenda te doorgronden.
Nee, er is niets wat de zon
niet kan uitleggen.
In alle gedichten
komt dezelfde deur voor
waarachter beloftes
zich kniehoog opstapelen.
Hijgen die honden altijd zo?
Het gaat beginnen.
Nog niet.

Wanneer dan?
De geur van koffie
verspreidt zich
door het huis
als een verlangen.
Tijd bestaat
voornamelijk
uit koffiebonen.
Lexicon verleidt
maar u moet wel
realistisch blijven.
Kinderstemmen zeilen
als frisbees door het raam.
Hebben wij een verleden samen?
Elk huis is een uitbraak,
elke stoep een vlucht
naar de deur.
Het gerinkel van sleutels
ketent de bewoners.
Er zijn redenen
om daaraan te twijfelen.
Een tegenargument
stoot door de ruit.
Tussen de scherven
schittert een formule
voor het maken
van rozen.
Zijn geuren het idioom
van een bloem?
Voor wie kan liplezen:
bloemen stotteren
als de wind opsteekt.
Bijen oogsten stuifmeel.
Hoe meer slakken,
hoe lager de snelheid.
Er hangt zoveel af van ramen,
en zoveel meer van degene
die het uitzicht beschrijft.
Schrap een zin en
er verdwijnt een wereld.
Het raam bewaart de etymologie van de zon.
Zachte stemmen bewaren de kamers.

Dit is een vreedzaam huishouden.
Neem dat van ons aan.
Goed.
Maar wie weet wat
die hoogblauwe sneeuwfrisse ramen
aan het zicht onttrekken?
Adem articuleert het glas.
Elke vlek is een grammatica.
Argumenten waaien om het huis.
Het gaat niet om argumenten
maar om uithoudingsvermogen.
Sommige zinnen vragen erom.
Kijk eens naar buiten.
Wij proeven de nectar
van een sluitende redenering.
Een wolk is gekoppeld
aan een andere wolk
die vlucht via de schoorsteen:
de sloomste ontsnapping ooit.
Duidelijk het gedrag van wolken.
Maar daar gaat het niet om.
Huizen doen iets
met ons gevoel
voor verhoudingen.
De hemel breidt het raam uit.
Het gaat beginnen.
Nog even geduld.
Soms evolueert de wind in een muur.
Gretig weerspiegelt het glas
de bakstenen.
Als u stilt bent,
hoort u de scherven
nervus zoemen
tussen de sponningen.
Zijn scherven de schriftuur
van het raam?
Misschien moet u overstappen
op decafé.
U zwerft
van kamer
naar kamer
om meters te maken,

afstand te scheppen.
Lucht verbindt de vertrekken.
Stofdeeltjes verraden uw dwalen:
de geschiedenis van een voet.
Moeten er altijd sporen achterblijven?
Het kan ook zonder.
Iets in uw achtertuin overleeft
de middaghitte, verbastert,
klimt met de schemer
tegen de ramen op.
Het weet van geen vorm meer
of wat ook voor substantie.
Moeten wij ons zorgen maken?
De honden slaan niet aan.
Niemand kan de omtrek
van een gedachte bepalen,
krijtlijnen rond de redenering trekken.
Het gaat beginnen.
Laat ons nog even nadenken.
Het is goed mogelijk
dat gedachten
op een plot vertrouwen,
een onverwachts ritme
in de verwarmingsbuizen.
Dat is geen waterval,
dat is een stortbak.
Gedachten bestaan uit water
en andersom.
Knip het licht eens aan.
Wij zien verbeterpunten.
Uw meubels glanzen weliswaar
maar zijn dodelijk eenvormig,
zo tegen de kale muur.
Dat kan anders.
Er is altijd nog de gladde vloer
om u in te spiegelen:
het absorberend vermogen
van een huis.
U mag zelf een kleur uitkiezen
maar wij denken aan blauw,
aan de dorst van vissen.
Zijn vissen de consequentie van het water?

Wij voegen de vraag toe
aan uw inventaris.
Ritme en vorm
zijn de enige meubels
die u bezit.
Overdrijf niet zo.
Is dat hondengeblaf
of de echo ervan?
Zeg het maar in uw eigen woorden.
Het gaat beginnen.
Te laat.
De donkere vijvers
van het ogenblik
sluiten zich weer.
Schaduwten verzamelen zich
onder het tapijt.
Op zolder liggen ongebruikte scènes
en dozen vol betekenissen,
onherkenbaar door het stof
en de spinnenwebben.
Zou de huizenmetafoor het houden?
Iemand raakt in verwarring:
is dat een wolk of een sneeuwvlok
van onvoorstelbaar gewicht?
Wolken smokkelen diamanten.
Een duizelingwekkende gedachte:
de verjaardag van de wolken,
recht boven uw huis.
Zorg ervoor dat dit niet uitlekt.
Het gaat beginnen.
Wacht nog even.
Een rode bal stuitert
plots de trap af.
Wat een diepte.
Wie doet zoiets?
Niemand wil de schuld op zich nemen.
Naast u woont een meisje
dat de gedachten
van honden kan lezen.
Ze houdt van de eloquentie van stenen,
de helderheid van een appel.
De drogist op de hoek

kent alle geheimen
van het lichaam.
Volgens hem weerspiegelt elke vezel
een andere versie van de wereld.
In het witgeverfde herenhuis
verschuilt een dichter zich
voor zijn lyrisch ik.
Niemand denkt hier aan verhuizen.
Soms produceert de wereld
een toverbal.
Vreemd is dat.
De statistiek geeft u gelijk:
u woont in een helikoptergebied!
Denk aan uw burens
die elkaar dagelijks
hun atlanten laten zien
en opgelucht vaststellen
dat ze in het centrum wonen.
Gordijnen bollen op,
wolken dijen uit.
Het gaat harder waaien,
alsof ergens iemand
zijn zelfbeheersing verloor,
een glas te hard neerzette.
Is dat uw binnenhuisverbeelding?
Snippers motiveren stormen.
Zo ook vogels en kranten,
meters uit hun context geblazen.
Vanaf nu is er voortgang:
het aquariumlicht van de televisie
brandt de hele dag.
Soms culmineert een gedachte in een vis.
Geen vis beeldt zich het water in,
zoals ook een huis nooit fictie kan zijn.
Aan de dromen van vissen
ontspruiten soms waterlelies.
Het is beter om dat voor u te houden.
Houdt u ook zo van honden?
Keukens vereisen transparantie:
de ijskast is een poort
naar het noorden,
de oven een luik

naar het zuiden.
Dat staat beschreven
in rijk geïllustreerde brochures.
Het gaat beginnen.
Nog een ogenblik geduld.
Ziet u die lont niet
die alle huizen verbindt?
Ons gaat alles aan:
wij zijn de som
van het gespetter op de spiegel,
stromend kraanwater
en de zilveren lepel
die op tafel ligt.
Dat zijn concrete voorbeelden.
Een fruitvliegje spiegelt zich
in een glanzende, rode appel.
Waar is een mouw anders voor bedoeld
dan om appels mee te poetsen?
Een emmer daglicht
spoelt over de plavuizen.
Pas op voor uw sokken.
Wij hadden u nog zo gewaarschuwd.
Een oorzaak glijdt
uit de handen
van een gevolg.
Daar worden wij niet vrolijk van.
Ons ontgaat de symbolische waarde
van scherven op het parket.
Wij waarschuwen u:
ergens wil een huis zich onttrekken
aan de wetmatigheden
van de seizoenen.
Gevens vouwen zich naar binnen.
Een regel belandt achter de bank.
Wij zouden honden
door het huis kunnen jagen
om de ruimte te vergroten.
Bijna vergaten wij uw trap –
een boomhoge gedachte
die zich wentelt
met onbekende bestemming.
Elke tree vormt een propositie,

elke stap een tegenargument.
Loof het dak
dat eraf kan.
Wat zit er achter deze deur?
Een nieuwe deur.
En daarachter?
Een badkuip vol diamanten.
Zeg eens: tropisch regenwoud.
Ziet uw badkamer er nu anders uit?
Vingers inspecteren de groeven.
Tegels interpungeren de specie.
Waar het pleister afbrokkelt,
verandert de toonhoogte.
Hoor maar.
Uitzicht vereist een huis
of een deuropening
die buiten de seizoenen
wil vallen.
Met ongelooflijke vaart
nadert de zin een punt.
Het gaat beginnen.